

**PUHE TILAISUUDESSA,
JOSSA G. V. PLEHANOV ESITELMÖI AIHEESTA
„SOCIALISTIEN SUHTAUTUMISESTA SOTAAN”,
SYYSKUUN 28 (LOKAKUUN 11) pnä 1914 ³²⁶**

LYHYT LEHTISELOSTUS

„Puolueen Keskuskomitean laatimat teesimme”, tov. Lenin aloitti puheensa, „lähetettiin italialaisille, ja useat niistä, valitettavasti eivät kaikki, sisältyvät Luganossa hyväksytyyn päätöslauselmaan.” ³²⁷

Plehanovin selostuksen ensimmäinen osa, jossa hän luonnehti Saksan sosdemien petosta, miellytti kovin vastaväittäjää, mutta samaa ei voida sanoa toisesta osasta, jossa Plehanov yritti kaikinainensti puolustella Ranskan sosialistien kannanottoa.

Miten voidaan puolustaa ranskalaisten sosialismia, joka on kehottanut italialaisia sotaan? Jopa Internationalen erittäin venyvistä päätöslauselmistakin on vaikea löytää sellaisia kohtia, jotka puolustaisivat tätä kehotusta.

Nykyinen sota on osoittanut, miten valtavan suuri opportunistinen aalto on noussut esiin eurooppalaisen sosialismin uumenista. Puhdistaakseen kunniansa Euroopan opportunistit yrittivät turvautua vanhaan, kuluneeseen verukkeeseen puhumalla „järjestön yhtenäisyydestä”. Saksalaiset oikeaoppiset luopuivat kannastaan säilyttääkseen puolueen muodollisen yhtenäisyyden. Hän, tov. Lenin, on aina sanonut tällaisessa kysymyksen asettelussa piilevän opportunistia, on aina taistellut sellaista sovittelua vastaan, jossa luovutaan periaatteista. Kaikissa Vandervelden ja Kautskyn esittämissä päätöslauselmissa on ilmennyt tämä opportunistinen taipumus tasoitella ilmeisiä risti-riitoja. Artikkelissaan „Sodasta” ³²⁸ Kautsky on mennyt jopa niinkin pitkälle, että on hyväksynyt kaikkien menettelyn sanoen kaikkien olevan oikeassa heidän omasta näkö-

kulmastaan katsottuna, sillä *subjektiivisesti* he katsovat olevansa vaarassa ja *subjektiivisesti* näkevät olemassaolo-oikeuttaan loukatun. Ranskalaisten tällainen mieliala oli tietystikin ymmärrettävämpää silloisen ajankohdan aiheuttaman mielenlaadun, inhimillisyyden kannalta ja siksi se herättikin enemmän myötätuntoa, mutta kuitenkin sosialismi ei voi tehdä päätelmiä lähtökohtanaan vain pelkkä hyökkäyksen pelko, ja onkin sanottava suoraan, että ranskalaisten menettelyssä oli enemmän shovinismia kuin sosialismia.

Lenin sanoi edelleen, että Plehanov arvostelee niitä tovereita, jotka väittävät mahdottomaksi saada selvää, kuka hyökkäsi ensimmäisenä. Vastaväittäjän mielestä nykyinen sota *ei ole* lainkaan *sattuma*, joka olisi ollut riippuvainen tästä tai tuosta hyökkäyksestä, vaan se on porvarillisen yhteiskunnan kaikkien kehityksen olosuhteiden valmistelema. Sitä ennustettiin jo ajat sitten ja nimenomaan tällaisena yhdistelmänä ja nimenomaan tällaista linjaa tapahtuvaksi. Baselin kongressissa puhuttiin siitä selvästi ja jopa nähtiin ennakoita, että Serbia on muodostuva selkkauksen aiheeksi.

Edelleen tov. Lenin teki selkoa siitä, mikä on sosialistien velvollisuus sodan aikana. Vasta *silloin sosialidemokraatit täyttävät velvollisuutensa, kun he taistelevat oman maansa shovinistista kiihköllä vastaan*. Ja parhaimpana esimerkkinä tämän velvollisuuden täyttämisestä ovat Serbian sosialidemokraatit ³²⁹.

Pitäen mielessä Marxin sanat, että „työläisillä ei ole isänmaata” ³³⁰, proletariaatin on otettava osaa sosialististen tasavaltojen luomiseen uusissa puitteissa eikä porvarillisten valtakuntien puolustamiseen vanhoissa puitteissa. Ja laajat proletariaatin joukot eivät voi olla tajuamatta tätä oikealla vaistollaan. Se mitä Euroopassa nykyisin tapahtuu ei ole muuta kuin keinottelemista pahimmilla ja samalla kaikkein piintyneimmillä ennakkoluuloilla. Lenin sanoo, että „tehtävämme ei ole mennä virran mukana, vaan muuttaa kansallinen, valekansallinen sota proletariaatin päättäväiseksi yhteentoksi hallitsevien luokkien kanssa”.

Arvostellen edelleen sosialistien menemistä ministeristöön Lenin mainitsi siitä vastuusta, minkä sosialistit ottavat kantaakseen mennessään yhteisvastuuseen kaikista hallituksen teoista.

„On parempi muuttaa puolueettomaan maahan ja sanoa sieltä totuus, on parempi kääntyä proletariaatin puoleen puhuen sille vapain riippumattomin sanoin kuin ryhtyä ministeriksi”,— näin vastaväittäjä lopetti lyhyen puheensa.

*„Golos” № 33,
lokakuun 21 pñä 1914*

*Julkaistaan
„Golos” lehdessä tekstin mukaan*